

Publicerad 2006-08-16 13:48 av prinsezzan

Tunnelns ljus

hon tittade ut på regnet som rann ner för fönstret. Och undrade varför hon var tvungen att känna sig så himla hjälplös och ledsen.

Det var inte hon som gjorde förlusten. Det var han.

Det var han som var dum och inte insåg att det gick att reparera. Det gick att reda ut det. Men han vägrade.

Alltså så var det han som gjorde förlusten. Det gällde att tänka positivt även fast det kändes tugnt och jobbigt ibland.

Det hade hon lärt sig från barnsben att man alltid ska se efter ljuset i tunneln. Spelar ingen roll hur lång tunneln är, ljuset kommer. Förr eller senare.

Men nu befann hon sig i tunnelns mörker och det kändes som om det var långt till andra sidan. Tårarna av ilska började rinna ner för kinderna igen. Hon visste att hon grät dom i onödan men hon var så arg på honom.

Varför lät han inte henne få en chans till efter allt hon gjort för honom?

Men var det han som var dum så var det. Inte skulle hon sitta här och sörja över en kille som inte insåg att hon var bättre än så. Nu skulle hon ta sig i kragen och ta sig till andra sidan av tunneln. Skulle gå mot ljuset. Det spelade ingen roll hur lång tid det skulle ta bara hon kom dit, och det skulle hon göra. Förr eller senare!!!

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren prinsezzan med Poeter.se id #10065 innehar upphovsrätten